

til Indtægten af Kjendelserne. Jeg troer, at naar man vil regne efter, hvad der kan tabes for Statskassen, vil det ikke blive saa overmaade Meget, idet denne som sagt efterhaanden vinder den Halvdeel, der efter Næringsloven var tillagt Magistraten. Med Hensyn til dette Forslag skal jeg, altsaa gjerne ønske, at det bliver vedtaget, og jeg skal blot henstille til den ærede Ordfører, om ikke Ordet „Kæmpekasser“, forsaavidt Forslaget vedtages, til næste Behandling maatte blive rettet til „Communekasser“, hvad der vil være overensstemmende med den Betegnelse, der ved Communalloven er indført for disse Kasser. — Forøvrigt skal jeg tillade mig at fremhæve, hvad der ogsaa nylig blev udtalt af den høitærede Minister, at Lovforslaget i alt Væsentligt er overensstemmende med det Forslag, der vedtoges ifjor i Folkethinget ved 3die Behandling, og det forekommer mig derfor ønskeligt, om man paa de Punkter, hvor der ikke er nogen principiel Uenighed, lod Sagen gaae over til det andet Thing i samme Stillelse, som det havde, da det sidst kom hertil fra dette. Naar det under Nr. 1 er foreslaaet, at den Sætning, der siger, at der ikke maa sælges i mindre Maal end $\frac{1}{2}$ Pot, skal udgaae, saa kan jeg ganske henholde mig til, hvad jeg om dette Punkt udtalte ved Sagens 1ste Behandling. Ganske vist har det ikke nogen særdeles stor Betydning, om disse Ord udgaae eller ikke, men de stode i Forslaget, som det indkom her ifjor fra Folkethinget; og det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til at lade dem udgaae; forøvrigt har jo Ministeren allerede udtalt sig tilstrækkeligt derom. Jeg skal kun tilføie, at naar Udvalget, som jo dog har erkjendt, at der med Hensyn til Forhandlingen af Brændeviin ikke bør gjøres ganske de samme Regler gjældende, som med Hensyn til Forhandlingen af andre Varer, har støttet sin Mening om, at de paagjældende Ord skulde udgaae, derpaa, at der med Hensyn til andre Varer ikke findes nogen Indskrænkning for det Maal, hvori de maae sælges, saa ligger det dog nær at henvise Udvalget til den af det selv foreslaaede Bestemmelse om, at Forhandleren skal paasee, at Intet af det Solgte paa Stedet fortæres, da han ellers

vil blive straffskyldig, Det er nu en besynderlig Bestemmelse i og for sig, at Sælgeren skal kontrollere, hvorledes Kjøberen behandler de kjøbte Varer; men, naar den staaer der, saa troer jeg rigtignok, det vilde være i Sælgerens velforstaede Interesse at beholde denne Brændse med Hensyn til Udsalgsretten; thi ellers vilde han vanskeligt kunne undgaae at blive skyldig i ulovlig Brændeviinsudskænkning. Han vilde ikke let kunne forhindre, at en Person, som kom ind og kjøbte en Snaps hos ham, fortærede denne Snaps, inden han kom ud af Localet, og i saa Fald vilde han jo have gjort sig skyldig i ulovlig Brændeviinsudskænkning. Jeg maa derfor ansee det for meget vigtigt for Sælgeren, at han maa kunne nægte at sælge i mindre Maal end $\frac{1}{2}$ Pot. — Med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 6, skal jeg foreløbig tillade mig den almindelige Bemærkning, at det forekommer mig at være rigtigst, naar man vil have Hændelen med Brændeviin indskrænket, at man da knytter denne indskrænkende Bestemmelse til Udgangen til at erhverve Retten til Brændeviinshandel, altsaa at man sætter Kjendelsen høiere, men at man derimod gjør den aarlige Afgift meget lav. Den aarlige Afgift er jo i sit Væsen kun en særlig Næringskat paa Forhandlingen af denne Vare. Vi have jo omkring i Kjøbstæderne haft Næringskatter for alle Næringsbrugere, og vi ere jo dog Alle komne til den Erkjendelse, at denne særlige Næringsbeskatning egentlig var urimelig; men denne Afgift af Brændeviinshandel er jo i Virkeligheden kun en Næringskat og burde derfor fornuftigvis idetmindste fastsættes overensstemmende med Omfanget af den Handel, som hver Enkelt driver. Det er derfor forekommet mig overordentlig rigtigst, at den høitagtede 1ste Landsthingsmand for 11te Kreds (Nielsen) er kommen ind paa den Tanke at fastsætte Afgiften overensstemmende med Næringsomvaadet for hver Enkelt. Dette er jo Tilfældet i andre Lande, idet det der er Gjenstand for en omhyggelig Taxation, hvor Meget man kan antage, at vedkommende Brændeviinsforhandler aarlig udsælger, og Afgiften da bestemmes efter det større eller mindre Antal Potter, og det er ogsaa absolut det Correcteste. Det